

ДУШІ ЖАГУЧОЇ СЛОВА...

Біографія моя дуже проста. Народилася, училася, одружилася, двох діток народила, далі хвороба, інвалідність, пенсія... Оце й усе, якщо коротко. Ну а якщо серйозно...

Народилася я в селянській сім'ї в селі Великополовецьке, на Київщині. Батьки були мудрими, працьовитими людьми. Привчали до роботи і нас, усіх трьох своїх дітей. Потім навчання в школі, технікумі, інституті. Навчання давалося дуже легко, але зашореність сільської дитини, почуття меншовартості дуже заважали мені. Можливо, тому доля всілякі «викрутаси» робила зі мною. Пройшло багато років, поки мене залишили ці відчуття, з'явилася впевненість і віра в себе.

Далі робота, сім'я, діти... Все як у всіх. Але тяжка хвороба різко змінила мое життя і життя моїх дітей. Ім довелося дуже рано подорослішати. Та все ж, на превелику мою втіху, вони стали справжніми людьми. Син, підполковник запасу, має свою справу. Донечка, кандидат наук, читає економіку в університеті. Мають сім'ї, прекрасних діток. Скажіть, хіба я не щаслива жінка!? Хвороба, ціною не малих зусиль, потроху відступала. Життя повернулося до мене «обличчям» знову.

Зара я живу цікаво. Уподобання найрізноманітніші: громадська робота, різні культурні заходи, плавання, оздоровча гімнастика. А ще я дуже люблю співати. Не один рік співала в хорі Домобудівного комбінату. В минулому році закінчила комп'ютерні курси. І ось тепер (але про це окремо), зовсім не дає нудьгувати Академія пенсіонерів. Не можу я сидіти без діла.

А вірші почала писати не так давно, з весни 2008 року, після візиту пана Ющенка до парку «Олександрія». Хто там був, той зрозуміє, чому я, після такого потрясіння, на одному диханні написала свій перший вірш, надрукований свого

часу в газеті «Біла Церква-наш дім». Ну а далі все пішло само собою. Десь беруться теми, десь слова.

Можливо, природна спостережливість і мудрість, яку дає нам життя, спонукають мене до написання цих поетичних рядків. Частинку з них я віддаю сьогодні на ваш суд.

З повагою та любов'ю до вас, дорогі читачі,
Марія Постоєва

Старим і в двадцять можна бути.

А молодим – і в сімдесят!
I в двадцять можна жевріти і тліти –

Горти ж можна і в вісімдесят.

Душі жагучій тяжко пояснити,
Що роки швидко так летять.
Політ душі у дряхле тіло не замкнути.

Ну а роки ... нехай собі летять.

Нехай летять і мудрість прибавляють,

I сивину, і зморшки на обличці теж.

Та все ж вони ніколи не зуміють
Між молодістю й старістю прокарбувати меж.

МАТЕРЯМ НАШИМ

Хай на війні я не була. Я не жила в ту пору.

Дитячим серцем чула я, як з двору і до двору
Ходила скрута та страшна і повоєнне горе.

Я бачила калік страшних, сумні вдовині очі.

Не розуміла я тоді втрати на дій дівочих.

Не знала, чому мене тато є, а хтось його не має.

Чому сусідка модала очей не піднімає,

Коли безногого Миколи дружину зустрічає.

I чому та її синочка байст्रятком називає.

I що воно ото таке, що має означати,

Щоби дитину ту малу цим словом називати?

Тепер я знаю. То війна усе оте зробила

I гарних молодих дівчат без пари залишила.

Хто сміє їх судить тепер? Хто сміє глузувати?

Адже ж вони хотіли теж щастя жіноче мати!

Вклонімось їм всім, вклонімось доземно.

Що горе й біль пережили, ми знаємо, не даремно.

Ti руки їхні в мозолях і зігнуті їх плечі

З руйн країну підняли, а ще, а ще, до речі,

Зростили дочок і синів! Хто може сумніватись,

Що ЖІНКА може у житті усе, усе здолати!

3 березня 2012 року

Було й пройшло, пройшло і відболіло.
Й до нині те не зрозуміло,
Чому так сталося воно.
Адже ж було, було, було!

Було кохання й душі щем.
Росло, буяло з кожним днем
Те почуття, мов маків цвіт.
Радів зі мною увесь світ!

(To так здавалося мені.)
У щасті пропливали дні...
I ти не знав, і я не знала:
На нас розлука чатувала.

Закрила небо чорна хмара.

І доля щастя в нас забрала.
Куди все ділося? Куди?
Кохання ми не зберегли...

Навіщо ж так було кохати?!
Чому так важко забувати?
Хто знає душу, як лічити?
Хто може тому научити?

Можливо, хтось і ліки знає,
To чом рецепти ті ховає?
Хтось може знає й як прожити,
Щоби нікого не любити?!

Знайдіть порадника такого!
Прошу вас, люди, ради БОГА!

Невпокорена птиця... Квітка ломикамінь... Ніна Опанасенко

БЛАГОДІЙНА ВИСТАВА

28 березня члени Академії пенсіонерів завітали на гостину до учнів та педагогів Білоцерківського економіко-правового ліцею, щоб узяти участь у благодійній виставі – літературно-музичній композиції, присвяченій 70-річчю від дня народження білоцерківської поетеси та громадської діячки Ніни Опанасенко.

усвідомлення того, що майже ніхто навіть із висококваліфікованих лікарів достеменно не знає, чому її рідкісна хвороба супроводжується таким страшним побічним ефектом. Кажуть, у світі подібних випадків щось близько десяти...»

Академісти по-християнськи сприймали розповіді про непросту життєву історію Ніни Опанасенко: зокрема їй на операцію свій посильний внесок зробив кожен небайдужий.

Та головне того дня кожен із присутніх відкрив для себе високу поетичну творчість талановитої і багатостражданої жінки, життя якої нагадує квітку едельвейс, що тягнеться до сонця, тримаючись дужими корінцями за кам'яну основу.

Благодійний фонд Костянтина Єфименка висловлює щиру подяку директору ліцею Михайлу Григоровичу Яременку, вчителю української мови і літератури Людмилі Петрівні Замковій, учням економіко-правового ліцею за гостинність, доброту, людяність, за повагу до людей пенсійного віку.

Учасники благодійної акції зібрали разом із внеском фонду 2 363 грн і передали їх на лікування Ніни Опанасенко.

Учасники благодійної акції